

Poti ljubezni (2895 bralcev)

Petek, 27. 2. 2009

[Leja Benedičič](#)

Maja Delak, ena najbolj uveljavljenih koreografinj ter izvajalk sodobnega plesa v Sloveniji je skupaj z glasbenikom, performerjem ter intermedijskim umetnikom Luko Prinčičem ustvarila multimedijsko predstavo. Skozi ples, glasbo ter skozi video raziskujeta ljubezenski odnos med dvema partnerjema.

Slišimo zamolko bobnenje basov, kot da bi stali sredi noči pred diskoteko. Vidimo usnje in občutimo malce naslade ter malce tesnobe. Na stropu se svetijo neonske luči, ki nas prenesejo v osemdeseta ali v sedaj, mogoče pa vsi detajli sugerirajo prihodnost. Ni važno, ker začnemo toniti v Poti ljubezni – Une façon d'aimer.

Maja Delak, ena najbolj uveljavljenih koreografinj ter izvajalk sodobnega plesa v Sloveniji je skupaj z glasbenikom, performerjem ter intermedijskim umetnikom Luko Prinčičem ustvarila multimedijsko predstavo, v kateri avtorja skozi ples, glasbo ter video raziskujeta ljubezenski odnos med dvema partnerjema.

Začnemo in se kasneje vedno vračamo na prikazovanje posnetka dveh prepletenih teles, ki sta zaradi bližine snemanja zelo nerazpoznavni, tako da ne vemo, kaj pravzaprav gledamo oziroma, kateri del telesa nam jemlje pozornost. Video je v nasprotju z direktnim in odkritim dogajanjem na odru. Delakova se skriva za zavese izpod katere erotično kaže svoje zapeljive noge - Prinčič pride na oder in svoj 'oné' skriva za falično obliko kitare, vendar le za trenutek, nato pa pokaže vse in še več ... Spoznamo, da se bomo igrali z odkrivanjem in zakrivanjem in vse bo v ekstremih.

Kaj je odnos med dvema človekoma, kako definirati in omejiti partenrstvo, kakšne so Poti ljubezni, ki se spreminjajo in preoblikujejo? V medsebojni vezi se avtorja igrata in izmikata, nasilno zahtevata potrditev ega – plesalka s 'poglej' in glasbenik s 'poslušaj'. Klofuta, takšna ali drugačna, postane del vsakega odnosa. Ravno tako kot pretirana sladkoba, ki se nam cedi iz ust, tako kot so se Delakovi iz ust cedili stopljeni sladkorčki, katere ji je polagal na jezik Prinčič. Skratka, sprehajamo se med sramežljivostjo, naivnostjo ter sado–mazo perverzijami.

Majino, na prvi pogled večkratno sproščeno ali zabavlaško poskakovanje po odru, počasi razkriva dejstvo o do potankosti dodelanem plesu z gestami, pogledi in občutji. Njena odrska prezenca nas potegne v predstavo, v kateri se vživlja v različne like ženske, od popolnoma dominantne, moške, do najbolj sladkaste punčke. Tako ne raziskuje le transformacije ljubezni, temveč tudi ženske, ki je vpeta v to ljubezen, ki je spreminja.

Prinčič pa je predstavo pospremil z avtorsko glasbo, ki jo je tudi kot Dj Nova (kar je Prinčičev DJ avatar), v živo izvajal na odru. Poleg tega je moral pozabiti na mamico in se popolnoma prepustiti Maji, kot soigralec, soplesalec in ljubimec v odnosu, ki sta ga dinamično gradila in rušila. Včasih sta si dominantno vlogo podajala, včasih pa sta postala enakopravna, recimo ko sta se skupaj postavila za mešalke glasbe in videa.

Intermedijski kolaž sestavljajo scena Maje Smrekar, kostumi Jelene Rusjan in luč Urške Vohar, v kateri nam najbolj režejo v oči neonske svetilke. Vsi skupaj so pripomogli k še večji 'hladnosti' tehnizirane umetnosti, ki je še najbolj ličila na glasbeno elektronsko telo Borghesie, z občasno načrtno pop osladnostjo. Ko smo se gledalci nasitili z nasiljem, cukri, kičem ter fetiši visokih pet, smo prekinili predstavo s ploskanjem in se nehali kaznovati.

Skratka, če bi se radi spustili globlje v medljudske odnose, in se brez predsodkov s pogledi sprehodili po nagih telesih, se boste morali podati na Pot Ljubezni. Une façon d'aimer.

Za vas si je usnje nadela Leja B.